

som det ellers vilde have økonomiske Banfselighe-
der at faae opførte, og jeg tror, at man atter og
atter vil føle Ulemperne ved den Ordning, der
nu er foretaget med Theatret. Der var sidste
Gang Tale om, at man vilde komme til at stemme
eller i alld Fald diskutere om Strudsaffjer og des-
lige. Jeg tror dog ikke, at det vil gaa saa vidt.
Men her foreligger et Exempel, der forekommer
mig at være meget oplysende, idet nemlig det
Beløb, som kræves her, er af den Natur, at man,
for at kunne stemme samvittighedsfuldt derover, skal
danne sig en Mening om en Sangerindes Stemme.
Nu træffer det sig saaledes, at der er givet en
lettere Afgang til Theatret for Rigsdagens Med-
lemmer. Foranledningen dertil var jo en Ytring
af min ærde Sidemand til Venstre (Ville), og
den ærede vedkommende Minister benyttede jo
strax Leiligheden til at udtale, at han skulde
imødelomme det Ønske, der var fremsat, et Ønske,
som heller ikke fra nogen anden Side, saa vidt
jeg veed, mødte nogen Modsigelse. Men der er
jo, som bekendt, siden mødt adskillige Betænke-
ligheder hos Forskjellige men Hensyn til at mod-
tage den frie Afgang, som herfra var ønsket.
Jeg tror rigtignok, at man her maa modtage
Konsekventerne, og Konsekventen af Afstemningen
ifjor ved Finantslovens 2den Behandling den
16de Februar er, at man maa danne sig en be-
grundet Mening om mange enkelte Spørgsmaal,
hvortil man tidligere ikke var nødt. Nu er man
nødt dertil, fordi Theatrets Budget skal vedtages
i Enkelthederne. Af Hensyn til de mange æng-
stede Samvittigheder er det, jeg har taget Ordet
i den Anledning, da jeg er stillet saaledes, at
jeg staaer meget frit til det hele Spørgsmaal, idet
jeg i en anden Egenkab end som Rigsdagsmand
har en vis fri Afgang til Theatret, saa at den
videre Afgjørelse af det Spørgsmaal, hvorvidt
man vil modtage den tilbudne Afgang eller ei,
ikke vedkommer mig videre. Jeg kan forholde
mig temmelig uinteressereet overfor Spørgsmaalet.
Jeg tror, at det, som i Serdeleshed ængster
Mange, er, at der muligvis derved vil blive paa-
ført Theatret et ikke ringe Tab. Denne Sag har
endog været ansat vigtig nok til at blive bragt
frem ude i Befolkningen, og jeg har læst i et
Blad, at en Rigsdagsmand blev spurgt om,
hvor stort det Tab rimeligvis var, som Theatret
led ved denne Foranstaltning, og derpaa blev der
svaret, at Tabet vilde kunne regnes til 125 Kr.
for hver Aften. Jeg troede først, at det var en
Trykfeil, og jeg kan heller ikke forstaa, hvorledes
denne Beregning er opstillet. Selv om man
regnede, at der var fuldt udsolgt hver Aften,
vilde det dog ikke kunne blive saa Meget. Vilde
man regne ligefrem forhøjet Pris, saa skulde Bil-
letten efter den opstillede Beregning koste 5 Kr.,
medens den i Virkeligheden kun koster $4\frac{1}{2}$ Kr.
til forhøjet Pris. Men jeg tror, at det er rig-
tigt, at man danner sig et Skøn over, hvor

stort Tabet vil blive, og jeg tror, at det af flere
Grunde vil være rigtigt, at man paa Tillægs-
bevillingsloven, — det er jo den Sag, vi for
Diebliffet tale om, — enten indføre en særlig
Post eller en Anmærkning desangaaende, for at
Statsrevisionen siden kan tage Hensyn dertil.
Naar man vil gjøre et Overflag over, hvor stort
Tabet vil blive, da kommer det jo an paa, hvor
ofte Theatret har udsolgt. Jeg tror ikke at tage
meget feil, naar jeg efter et ganske løseligt Skøn,
som jeg har kunnet danne mig efter i de sidste
Aar at have været en meget sluttig Gæst i det
fsl. Theater, siger, at gennemsnitlig er der ud-
solgt een Gang om Ugen. Jeg tror, at det vil
komme Virkeligheden meget nær. Dersom man
saa antager, at Rigsdagen er samlet i 26 Uger,
og at der hver Gang bruges 25 Billetter — det
er meget høit regnet — saa vil hele Tabet blive
2,275 Kr., hvorved jeg dog regner ordinær Bil-
letpris og ikke tager Hensyn til, at der under-
tiden kan blive udsolgt til forhøjet Pris. Men
da jeg ivoerigt har regnet høit, tror jeg, at 2,000
Kr. er den runde Sum, der her skulde opføres.
Jeg sagde, at det vilde være rigtigt enten at op-
tage en Bevilling i Tillægsbevillingsloven eller at
optage Sagen i Anmærkningerne paa en saadan
Maade, at Statsrevisionen kan have Noget at
holde sig til; thi den frie Afgang maa efter min
Mening ikke betragtes som en Gave fra Mini-
steriets eller Theatrets Side. Det er den bevil-
gende Myndighed, som her faaar et Ord med at
sige, og det bør derfor stilles paa en saadan
Maade, at den frie Afgang ikke vilkaarlig kan
tages bort uden den bevilgende Myndigheds eget
Samtykke. Naarlig af denne Grund har jeg
bragt Sagen frem, idet jeg haaber, at Finants-
udvalget vil tage Hensyn dertil. Det turde
maafke med det Samme være mig tilladt at
bringe et andet Spørgsmaal frem, som staaer
i nogen Forbindelse hermed, uden at dog noget
Forslag behøver at fremsættes ved denne Leilig-
hed. Der gives som bekendt ogsaa Tribilletter
til Kunstnerne, Skuespillerne og Skuespillerinderne
ved de andre Theatre her i Byen. Der er indrøm-
met en vis Ret for Folketheatrets og Kafinos Personale.
Det finder jeg fuldstændig i sin Orden; netop
naar Statstheatret betragtes som en Slags Mønster-
skole, skal den dramatiske Dannelse, der udgaar
derfra, komme videre Kredse til Gode, og jeg ønsker,
at den skal udbredes endnu videre, og at der
ogsaa skal indrømmes saadan Afgang for Skue-
spillere og Skuespillerinder fra Provindeerne. Det
er bekendt, at Pressen, tør jeg nok sige, i hele
Danmark — det lægger man Mærke til, naar
man læser Provindebladene — følger de drama-
tiske Præstationer med stor Interesse; men jeg vil
ønske, at den Gavn, Theatret skal gjøre som
Mønsterskole, maa komme videre Kredse til Gode
under Former, som man vist let kan finde. Jeg
tænker mig saaledes, at vedkommende Byraad eller